

SECȚIA DE PRIMĂ INȘTIȚIE

DOSAR NR. 59/2008

DECIZIA NR.1234

Sedința publică din data de 09 octombrie 2009

Președinte -

Judecător -

Judecător -

Grefier

Pe rol fiind soluționarea recursului formulat de pârâta legală, cu sediul în [adresa], Calea Domnească, nr. [nr.], județul [județ], prin reprezentanții săi împotriva sentinței nr. [nr.] din data de [data], pronunțată de Tribunalul [județ], în contradictoriu cu reclamanta legală, cu sediul în [adresa], str.Poet Grigore Alexandrescu, bl.E 5, parter, județul [județ], prin reprezentanții săi

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimata-reclamantă reprezentată de consilier juridic [nume], lipsind recurenta-pârâtă.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că recursul se află la primul termen de judecată, este motivat, recurenta a solicitat și judecarea cauzei în lipsă, prin intermediul serviciului registratură al instanței intimata-reclamantă S[ocietate] a depus la dosarul cauzei întâmpinare, purtând viza nr. [nr.] după care:

Consilier juridic [nume] având cuvântul pentru intimata-reclamantă [nume], precizează că nu are alte cereri de formulat în cauză, solicitând acordarea cuvântului în combaterea recursului.

Curtea, luând act că nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților în dezbateri.

Consilier juridic [nume] având cuvântul pentru intimata-reclamantă [nume] solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței pronunțată de instanța de fond ca fiind temeinică și legală.

Susține intimata-reclamantă că pentru perioada 01.09.2004 – 31.12.2006 a făcut parte din categoria societăților exceptate de la plata contribuției la fondul pentru persoane cu handicap. Astfel, susține intimata-reclamantă că în conformitate cu informațiile din adresa nr.8926/08.04.2008 emisă de [instituție]

în perioada respectivă nu au existat solicitări din partea unor astfel de persoane, astfel că indiferent de forma și periodicitatea cu care s-ar fi adresat agenției răspunsul ar fi fost identic.

Apreciază intimata-reclamantă că nu poate fi obligată la plata sumei reprezentând vărsăminte de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neîncadrate, astfel cum s-a stabilit prin decizia nr. [nr.]

Arată intimata-reclamantă că susținerile sale, sprijinite și de practica judiciară, au fost considerate întemeiate și de expertul desemnat de instanță, concluziile expertizei arătând clar și fără echivoc care sunt sumele pe care le datorează cu adevărat, cu titlu de contribuții la fondul special pentru persoane cu handicap.

Solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea soluției pronunțată de Tribunalul [redacted] ca legală și temeinică.

CURTEA

Prin *cererea* înregistrată la Tribunalul [redacted] - Secția comercială și de contencios administrativ la nr. [redacted], reclamanta [redacted] a formulat contestație împotriva deciziei nr. [redacted], prin care i-a fost respinsă contestația formulată împotriva deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite prin raportul de inspecția fiscală nr. [redacted] întocmit de pârâta [redacted].

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că nelegal, i-a fost respinsă contestația împotriva deciziei de impunere emisă ca urmare a finalizării controlului fiscal de fond, din luna iulie 2008, ce a avut ca obiect verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor de plată a impozitelor, taxelor, etc., către bugetul consolidat de stat. Una din taxele a cărei plată a fost verificată, a fost contribuția la fondul de solidaritate pentru persoanele cu handicap, potrivit OUG 102/1999, perioada verificată fiind ianuarie 2003-decembrie 2007.

Pentru perioada 1.09.2004-31.12.2006, inspectorii fiscali au reținut că societatea nu a calculat, evidențiat și declarat, contribuția privind vărsămintele pentru persoanele cu handicap neîncadrate, suma calculată aferentă acestor vărsăminte fiind de [redacted], iar pentru perioada 1.01.2007-31.12.2007 au considerat că societatea nu a achiziționat produse de la unități protejate, în suma lunară calculată conform legii, astfel că înregistrează o datorie de plată în cuantum de [redacted] inspectorii fiscali au calculat pentru sumele datorate majorări în cuantum total de [redacted], sume pe care reclamanta le apreciază ca fiind nelegale. Această apreciere pornește de la faptul că, în timpul controlului, societatea a pus la dispoziția inspectorilor fiscali adresa 8926/8.04.2008 emisă de [redacted], din care reiese că în perioada ianuarie 2005 - decembrie 2006, în evidențele acestei instituții nu au existat persoane cu handicap care să solicite angajare în meseriile existente la nivelul societății reclamante, apărare înlăturată de pârâta, deși prin decizia nr. [redacted] a

practica instanței supreme este în sensul susținerilor sale.

Referitor la perioada 1.01.2007-31.12.2007, aceasta nu intră sub incidența OUG 102/1999, ci a Legii 448/2006 care, în alineatul 5 al art. 77 prevede că doar inspectorii din cadrul inspecției muncii au competența de a verifica modul în care angajatorii își îndeplinesc obligațiile prevăzute de această lege, astfel că inspectorii fiscali și-au depășit competențele atunci când au efectuat controlul asupra modului în care societatea a contractat produse de la unități protejate.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art.1 și 11 din Legea 554/2004, art.77 alin.5 din Legea 448/2006 și art.218 alin.2 din OG 92/2003.

S-au depus la dosar deciziile emise de pârâtă, prin care s-a respins contestația formulată de reclamantă împotriva deciziei de impunere, contestația formulată de reclamantă împotriva deciziei de impunere, adresa emisă de

decizia nr. /2007 a Inaltei Curți de Casație și Justiție, raportul de inspecție fiscală încheiat la , decizia de impunere nr. /2007 s-a efectuat o expertiză contabilă de expert

Prin *întâmpinare*, pârâta a solicitat respingerea acțiunii, motivat de faptul că inspecția fiscală a cuprins perioada 1.01.2003-31.12.2007, iar inspectorii fiscali au constatat că reclamanta nu a calculat, evidențiat și declarat, contribuția privind vărsămintele pentru persoanele cu handicap neîncadrate, pentru perioada 1.09.2004-31.12.2006, în cuantum de , fiind încălcate dispozițiile art.42 și 43 din legea 343/2004 și, de asemenea, au constatat că pentru anul 2007, societatea a optat pentru achiziționarea de produse de la unități protejate autorizate în conformitate cu prevederile art. 77 alin.3 lit.b din legea 448/2006, privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, pentru care a încheiat contractul de achiziții 3/2007 cu SRL iar pentru această perioadă reclamanta avea obligația de plată a contribuției în sumă de , achiziționând produse în valoare de , pentru care inspectorii fiscali au stabilit o diferență de plată de , astfel încât cuantumul întregii sume datorat este de lei, iar la această sumă se adaugă majorări de întârziere în cuantum de lei, calculate conform art.120 din OG 92/2003.

Adresa 8926/2008 a AJOFM nu este relevantă, fiind solicitată ulterior de reclamantă, nu trimestrial, potrivit prevederilor legale; apoi, nu este întemeiată nici critica privind depășirea atribuțiilor de serviciu de către inspectorii fiscali, deoarece aceștia au acționat potrivit prevederilor art.94 din OG 92/2003, potrivit cărora inspecția fiscală are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, a corectitudinii și respectării prevederilor legislației fiscale și contabile de către contribuabil, precum și verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferențelor obligațiilor de plată și a accesoriilor aferente acestora.

Prin *sentința nr. /2008*, din data de , Tribunalul a admis în parte cererea formulată de reclamanta SC în contradictoriu cu pârâta , în consecință a anulat în parte, raportul de inspecție fiscală, decizia de impunere și decizia nr. /2007, emise de pârâtă, pentru sumele de , reprezentând vărsăminte pentru persoanele cu handicap și lei reprezentând majorări de întârziere și a menținut actele fiscale pentru sumele de lei, reprezentând vărsăminte pentru persoanele cu handicap și lei reprezentând majorări de întârziere.

A fost obligată pârâta la plata sumei de lei reprezentând cheltuieli de judecată, către reclamantă

Tribunalul a reținut că suma de lei, stabilită în sarcina reclamantei prin decizia de impunere nr. /2007, reprezentând vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate, se compune din sumele

de lei aferentă perioadei 1.09.2004 – 31.12.2006 și lei pentru perioada 1.01.2007 – 31.12.2007.

Pentru perioada 1.09.2004 – 17.12.2006 cât a fost în vigoare OUG nr. 102/1999, privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, modificată prin Legea nr. 342/2004, reclamanta avea obligația de a angaja personal cu handicap cu contract individual de muncă, potrivit art. 42, în caz contrar, avea obligația de a plăti la bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap (art. 43); potrivit art. 43 alin. 2 sunt exceptați de la această obligație agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

A reținut tribunalul că, în speță, reclamanta nu a efectuat aceste solicitări trimestriale, însă a obținut de la adresa nr. 8926 din 10 aprilie 2008 prin care i se confirmă faptul că în perioada 2005 – 2006 în evidența agenției județene de muncă nu au existat persoane cu dizabilități, calificate în meseriile lucrător comercial, geamgiu, manipulant marfă (specifice activității desfășurate de reclamantă), astfel încât nu se justifică obligarea ei la plata acestor sume către buget.

Așa cum se reține și de Înalta Curte de Casație și Justiție, într-o decizie de speță, nr. neîndeplinirea cerinței formale a solicitărilor trimestriale nu are relevanță, întrucât reclamanta nu ar fi avut cum să angajeze persoane cu handicap, din moment ce Agenția județeană nu avea în evidență asemenea persoane, astfel că obligația la plata sumei reprezentând vărsămintele pentru persoane cu handicap înseamnă o aplicare excesivă și formală a textului de lege.

Dacă pentru perioada 2005 – 2006, având în vedere adresa nr. 8926 din 10 aprilie 2008 a reclamanta nu datorează aceste vărsăminte pentru persoane cu handicap, pentru perioada ianuarie 2003 – 31.08.2004, nu a avut obligația angajării de persoane cu handicap și nici de plată a vărsămintelor cu această destinație, pentru că numărul salariaților a fost mai mic de 75, intrând sub incidența Legii nr. 343/2004, așa cum reține însuși organul de control.

Pentru perioada 1.09.2004 – 31.12.2004, așa cum reiese din raportul de expertiză contabilă, fila 82 dosar, reclamanta datorează bugetului de stat suma de lei reprezentând vărsăminte pentru persoane cu handicap neîncadrate și majorări de întârziere pentru acest debit în sumă de lei.

Pentru perioada de la 18.12.2006 când a intrat în vigoare Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap (care abrogă OG nr. 102/1999) și până la 31.12.2007, reclamanta datorează bugetului de stat suma de lei, reprezentând diferență contribuție vărsăminte pentru persoane cu handicap neîncadrate și majorări de întârziere pentru această sumă, în valoare de 808 lei, așa cum reiese din calculul detaliat al expertizei efectuate în cauză, filele 83 – 84 dosar.

În concluzie, tribunalul a reținut că reclamanta urmează a fi obligată la plata către bugetul de stat doar a sumelor de lei lei + lei), reprezentând vărsăminte pentru persoane cu handicap neîncadrate și lei lei + lei) reprezentând majorări de întârziere aferente acestei sume, urmând ca pentru sumele de lei reprezentând vărsăminte pentru persoane cu handicap

neîncadrate și lei majorări de întârziere să fie anulate actele administrative fiscale atacate.

Potrivit art.274 Cod procedură civilă, reclamanta pârâta a fost obligată la plata sumei de 800 lei, reprezentând cheltuieli de judecată, aferente pretențiilor admise, către reclamantă.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta

criticând-o pentru motivele de nelegalitate prevăzute de dispozițiile art.304 pct.8 și 9 Cod procedură civilă și ale art.304¹ Cod procedură civilă, apreciind că în mod greșit instanța de fond a reținut că intimata-reclamantă nu datorează sumele de lei reprezentând vărsăminte pentru persoanele cu handicap și lei reprezentând majorări de întârziere, aferente pentru perioada 2005 – 2006, având în vedere că în speță sunt incidente dispozițiile art.42 și 43 din Legea nr.343/12.07.2004 pentru modificarea și completarea O.U.G. nr.102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, texte de lege care au fost enunțate în toate lucrările sale depuse la dosarul cauzei.

Astfel, susține recurenta, potrivit prevederilor art.42 alin.1 din actul normativ precitat, agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții.

Față de aceste dispoziții, susține recurenta, intimata-reclamantă avea obligația angajării de persoane cu dizabilități, dar, din diverse motive, poate obiective, nu a angajat.

Susține recurenta că intimata-reclamantă nu a respectat prevederile art.42 alin.1 din Legea nr.343/2004, motiv pentru care apreciază că trebuiau aplicate următoarele dispoziții și anume pe cele referitoare la obligația de a plăti suma prevăzută de art.43 alin.1, sumă care a fost stabilită și calculată de inspectorii fiscali.

Arată recurenta că intimata-reclamantă nu face parte dintre agenții economici exceptați de la obligația de plată, întrucât nu a respectat dispoziția legală de a solicita trimestrial de la agențiile de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap, dovada în acest sens reprezentând adresa nr. a intimatei reclamante către și răspunsul primit la această instituție, înregistrat sub nr. , deci cu mult peste termenul legal în care trebuia să solicite informații și, totodată, după finalizarea inspecției fiscale.

Mai mult, consideră recurenta, acest demers, efectuat după trei ani, nu are nicio relevanță, în sensul că nu importă faptul că, în perioada 2005-2006, nu au existat persoane cu dizabilități calificate pe meseriile necesare reclamantei, ci faptul că nu a solicitat și, drept consecință, nu a plătit la bugetul statului suma prevăzută de art.43 alin.1 din Legea nr.343/2004.

Precizează recurenta că decizia nr. nu constituie izvor de drept, fiecare judecător având latitudinea de a-și formula propria convingere pentru soluționarea unei cauze dedusă judecătii. În situația în care o instanță nu dă eficiență dispozițiilor legale incidente în cauză, atunci normele legale nu-și mai au rostul, sunt ineficiente, nefuncționale și nu respectă voința legiuitorului.

Solicită recurenta admiterea recursului, modificarea sentinței recurate, în sensul desființării parțiale a acesteia, iar pe fond, respingerea acțiunii și, pe cale de

consecință, menținerea actelor administrativ fiscale contestate și obligarea reclamantei la plata sumei de lei reprezentând vărsăminte de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neîncadrate, plus majorările de întârziere aferente.

Prin întâmpinarea formulată, intimata reclamantă SC a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca legală și temeinică a sentinței pronunțată de Tribunalul

Intimata-reclamantă a susținut că pentru perioada 01.09.2004 – 31.12.2006 a făcut parte din categoria societăților exceptate de la plata contribuției la fondul pentru persoane cu handicap.

Astfel, a arătat instanței de judecată că în conformitate cu informațiile din adresa nr. emisă de Agenția Județeană pentru Ocupare și Formare Profesională, în perioada respectivă nu au existat solicitări din partea unor astfel de persoane, astfel că indiferent de forma și periodicitatea cu care s-ar fi adresat agenției răspunsul ar fi fost identic. Direcția de finanțe însă a considerat că dacă s-ar fi adresat trimestrial ar fi fost în legalitate și nu ar fi datorat nicio sumă la buget, dar, dacă s-ar fi adresat o singură dată și ar fi primit același răspuns pe care l-ar fi obținut și trimestrial, nu mai este în legalitate și datorează sume considerabile la buget.

De asemenea, arată că a susținut, iar instanța de fond a achiesat la punctul său de vedere, că finalitatea urmărită de O.U.G. 102/1999 este aceea de a oferi persoanelor cu handicap o protecție reală și o șansă de a fi încadrate în muncă și, nu doar, de a obliga angajatorii la o formalitate suplimentară, punctul său de vedere fiind susținut și de practica judiciară, respectiv decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. în care se arată că este excesivă interpretarea potrivit căreia agentul economic datorează plata contribuției pentru fondul de solidaritate socială pentru persoane cu handicap, ca urmare a neîndeplinirii cerinței formale a solicitărilor trimestriale, în condițiile în care Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă atestase faptul că pentru perioada supusă controlului, nu avea în evidențele sale pentru repartizare persoane cu handicap calificate pentru activitatea respectivului agent economic. O astfel de interpretare excede scopului urmărit în adoptarea legii, acela de a asigura protejarea drepturilor și intereselor persoanelor cu handicap, iar nu cel de a asigura executarea unei cerințe cu caracter formal.

Arată intimata-reclamantă că susținerile sale, sprijinite și de practica judiciară, au fost considerate întemeiate și de expertul desemnat de instanță, concluziile expertizei arătând clar și fără echivoc care sunt sumele pe care le datorează cu adevărat, cu titlu de contribuții la fondul special pentru persoane cu handicap.

Limitând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, dar și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prin Decizia a respins contestația formulată de reclamantă împotriva deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite prin raportul de inspecția fiscală nr. întocmit de pârâtă.

Potrivit raportului de inspecție fiscală nr. ce a avut ca obiect verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor de plată a impozitelor, taxelor,

etc., către bugetul consolidat de stat, în perioada ianuarie 2003 - decembrie 2007, pentru perioada 1.09.2004-31.12.2006, societatea nu a calculat, evidențiat și declarat, contribuția privind vărsămintele pentru persoanele cu handicap neîncadrate, suma calculată aferentă acestor vărsăminte fiind de lei, iar pentru perioada 1.01.2007-31.12.2007 au considerat că societatea nu a achiziționat produse de la unități protejate, în suma lunară calculată conform legii, astfel că înregistrează o datorie de plată în cuantum de lei; s-au calculat pentru sumele datorate majorări în cuantum total de lei.

Suma de lei reprezintă vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate, se compune din sumele de lei aferentă perioadei 1.09.2004 – 31.12.2006 și lei pentru perioada 1.01.2007 – 31.12.2007.

Prin sentința recurată Tribunalul a anulat în parte raportul de inspecție fiscală, decizia de impunere și decizia nr. , pentru sumele de lei, reprezentând vărsăminte pentru persoanele cu handicap lei reprezentând majorări de întârziere și a menținut actele fiscale pentru sumele de lei, reprezentând vărsăminte pentru persoanele cu handicap și lei reprezentând majorări de întârziere.

Conform art. 42 din OUG nr. 102/1999, privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, modificată prin Legea nr. 342/2004, pentru perioada 1.09.2004 – 17.12.2006 reclamanta avea obligația de a angaja personal cu handicap cu contract individual de muncă, în caz contrar, conform art. 43, avea obligația de a plăti la bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

În același timp însă, potrivit art. 43 alin. 2 sunt exceptați de la această obligație agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Într-adevăr, reclamanta nu a efectuat aceste solicitări trimestriale, însă prin adresa nr. din 10 aprilie a arătat că în perioada 2005 – 2006 în evidența agenției județene de muncă nu au existat persoane cu dizabilități, calificate în meseriile lucrător comercial, geamgiu, manipulant marfă (specifice activității desfășurate de reclamantă).

Față de aceste împrejurări, în mod întemeiat a reținut tribunalul că nu se justifică obligarea la plata acestor sume către buget, obligația la plata sumei reprezentând vărsămintele pentru persoane cu handicap înseamnă o aplicare excesivă și formală a textului de lege, astfel cum s-a reținut și în practica judiciară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care a reținut într-o decizie de speță, nr. , ca fiind excesivă interpretarea potrivit căreia agentul economic datorează plata contribuției pentru fondul de solidaritate socială pentru persoane cu handicap, ca urmare a neîndeplinirii cerinței formale a solicitărilor trimestriale, în condițiile în care Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă atestase faptul că pentru perioada supusă controlului, nu avea în evidențele sale pentru repartizare persoane cu handicap calificate pentru activitatea respectivului agent economic, arătând că o astfel de interpretare excede scopului urmărit în adoptarea legii, acela de a asigura protejarea drepturilor și intereselor persoanelor cu handicap, iar nu cel de a asigura executarea unei cerințe cu caracter formal.

Pentru aceste motive, curtea constată că sentința recurată este legală și temeinică, nefiind incidente motivele de nelegalitate și netemeinicie prevăzute de dispozițiile art. 304 pct.8 și 9 Cod procedură civilă și art.304¹ Cod procedură civilă, invocate de recurenta pârâtă, considerente pentru care, în temeiul dispozițiilor art. 304-312 Cod procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE :

Respinge ca nefondat, recursul formulat de pârâta *prin reprezentantii săi legali*, cu sediul în *Calea Domnească, nr.166, județul* împotriva sentinței nr. *pronunțată de Tribunalul* din data de *în contradictoriu cu reclamanta* *prin reprezentanții săi legali*, cu sediul în *e, str.Poet Grigore Alexandrescu, bl.E 5, parter, județul*

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 09 octombrie 2009.

Președinte,

Judecători,

Grefier.

Red..

4 ex/05.11.2009

d.f. 5514/120/2008 – Tribunalul

j.f

Operator de date cu caracter personal

Notificare nr.3120